

**Stefan
Verhoeve**

KANKER BIJ ONS THUIS

**Een praktische gids als
kanker je gezin raakt**

Uitgeverij FairHoeve

Inhoudsopgave

1. Hoe kanker mijn jonge gezin op zijn kop zette	13
Deel 1: Kanker in huis	25
2. Onmisbare hulp	29
3. Veel praten en veel huilen	38
4. Kinderen betrekken	47
5. Ik mag niet omvallen	57
6. Werk	68
7. Slaap(gebrek)	75
8. Bijdragen aan herstel: voeding	84
9. Bijdragen aan herstel: al het andere	96
Deel 2: Doorgaan	103
10. Het keerpunt	105
11. Het leven oppakken	113
12. De operatie	120

Deel 3: Nog een ronde	133
13. Dubbel nieuws	135
14. De derde ronde	143
15. Ik ga praten	149
Deel 4: Kanker uit huis?	157
16. Onze toekomstdroom	159
17. Een jaar later	167
Tips die het makkelijker maken	177
Een cadeau voor jou	183
Woorden van dank	185
Referenties	189

1.

Hoe kanker mijn jonge gezin op zijn kop zette

‘Sterk zijn voor de meisjes,’ fluisterde ze in mijn oor toen ze de tranen in mijn ogen zag. De buurman stond met draaiende motor te wachten, om Ilona naar het ziekenhuis te brengen. We waren al op driekwart van alle chemokuren en toch was elke dag weer een verrassing. Koorts dit keer. Koude rillingen. Ik wist maar al te goed dat die twee dingen op bladzijde één in de informatiemap stonden onder het kopje “direct bellen”.

Ik zag haar tijdens het avondeten al stiller worden. De eetlust was ver te zoeken. Ilona verdween even en een paar minuten later kwam ze huilend beneden met de mededeling dat ze koorts had. We hadden net onze oudste dochter beloofd een rondje te lopen met haar geknutselde lampion. Het was 11 november, de avond van Sint-Maarten. Hoe ze het deed weet ik niet, maar Ilona liep het rondje met onze dochter. Ik liep – al bellend met het ziekenhuis – achter hen aan, met onze allerkleinste in de draagdoek op mijn buik. ‘Uw vrouw mag zich melden op

de spoedeisende hulp. En ja, het is misschien slim wat schone kleding mee te nemen voor de nacht.’

De broer van Ilona bleef die avond bij haar in het ziekenhuis, terwijl ik thuis voor de kinderen zorgde. Die avond besloot ik dat het tijd was te gaan praten. Het was al vaker tegen mij gezegd: “Moet je niet eens met iemand praten, jullie maken zoveel mee.” Tot die tijd had ik er de moed en de ruimte niet voor, maar die avond zat ik alleen op de bank. De kinderen sliepen. Ik kon niet slapen, niet met mijn vrouw op de spoedeisende hulp en niet wetende hoe dat verder zou gaan. Ik besloot te “praten”, in de vorm van schrijven. Een plek waar ik mijn angsten, tranen, moed, kennis en hoop kwijt zou kunnen. Papier zegt niets terug, maar het gaf me de ruimte om in mijn eigen tempo mijn verhaal te vertellen en terug te lezen. Met kanker omgaan is moeilijk en ik was blij mijn gedachten toe te kunnen vertrouwen aan een veilige plek, weg uit mijn hoofd, hier op papier.

De diagnose

Die allerkleinste, onze jongste dochter, zat nog heerlijk in de warme buik, toen Ilona een plek op een van haar borsten voelde. Ze was hoogzwanger, 38 weken, en haar borsten waren groot en klaar om de baby te gaan voeden. We dachten in eerste instantie aan een borstontsteking. Verstopte melkklier misschien. De lactatiekundige dacht in eerste instantie hetzelfde, maar toen het na een paar dagen niet weg was, raadde ze Ilona aan om de huisarts

een verwijzing voor een echo te vragen. En zo ging het. Vrijdag de echo en voor alle zekerheid een punctie. Dinsdag zou de uitslag volgen.

De afspraak van de uitslag stond gepland in het ziekenhuis op de afdeling Borstkankercentrum. Tja, een borstaandoening werd blijkbaar bekeken op een afdeling met zo'n indrukwekkende naam. We stonden er vrij nuchter in, misschien ook naïef. We waren niet met kanker bezig. Ons afspraaknummer verscheen op het scherm en in de hal kwam de arts ons al tegemoet lopen. Toen zag ik nog iemand staan bij de kamer waar we heen liepen. Op dat moment wist ik het.

De arts draaide er niet omheen. "Ga zitten. Ik heb slecht nieuws. U heeft borstkanker."

De afspraak was op de eerste etage, maar op dat moment verdween alle grond onder mijn voeten. Weg. Alles weg. Ik zag Ilona's gezicht betrekken en zei tegen haar en de arts dat ze moest gaan liggen, ze zou flauwvallen als ze bleef zitten. Met haar dikke buik schoof ze op het bed in de kamer van de arts. Een nat washandje werd op haar hoofd gelegd. 'Ik moet voor mijn kind zorgen!' schreeuwde ze tussen de tranen door. Ik was te verslagen om te huilen, het leek wel alsof ik bevroren was. Al zittend aan de rand van het bed waar Ilona op lag, hield ik haar vast en de arts begon langzaam haar verhaal te doen.

Een sterk groeiende tumor van de agressiefste soort die er bestaat. Verder onderzoek en behandeling zouden pas kunnen starten als de baby geboren was, dus dat moest zo snel mogelijk in gang worden gezet. Ilona vroeg

of ze nu meteen moest gaan bevallen. Dat was niet het geval, maar de inleiding liet niet lang op zich wachten.

Er werd ons ook gevraagd of we nog een kindwens hadden. Chemotherapie kan leiden tot onvruchtbaarheid en dan zouden er eicellen ingevroren kunnen worden. Geen idee. Het zou langer duren voor de behandeling kon starten, dus we hebben nee gezegd. Nog niet eens wetende of het kindje in de buik van Ilona een jongen of een meisje was.

Thuis wachtten opa en oma en onze oudste dochter, toen tweeënhalft jaar, een kleine wijsneus die de oren van je hoofd kletste. Het nieuws zelf ontvangen is één ding, het vervolgens aan iedereen moeten vertellen is wat anders. De volgende dag zou Ilona ingeleid worden, met op de planning de geboorte van ons tweede kindje de dag daarna. Na een aantal telefoontjes met directe familieleden en werk, hebben we anderen ingelicht met een appbericht. Vreselijk om te doen. We hadden simpelweg niet de tijd om iedereen te bellen. We moesten ons voorbereiden op de komst van de kleine.

De geboorte

De komst van de baby zou er anders uitzien dan we hadden bedacht. Daar ging ons mooie geboorteplan, waarin we droomden van een rustige thuisbevalling, net als bij de eerste. Het idee van witte jassen om ons heen tijdens de komst van de kleine sprak ons niet erg aan. Onze eigen verloskundige was zeer begaan en zette alles op alles om